

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 585/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S. K., S., zastúpeného Advokátskou kanceláriou U. s. r. o., Z., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. M. U., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 99/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola prostredníctvom telefaxu 3. októbra 2012 doručená sťažnosť S. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená písomným podaním doručeným 4. októbra 2012, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 99/2008 o zaplatenie sumy 210 000 Sk.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že na okresnom súde podal 13. decembra 2007 návrh, ktorým sa domáhal zaplattenia už uvedenej sumy z titulu pôžičky. Sťažovateľ ďalej uvádza, že „podaním zo dňa 28. 03. 2008 zoberal svoj návrh na vydanie platobného rozkazu v časti istiny v sume 70.000,-Sk späť a v tejto časti som žiadal konanie zastaviť. Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 02.04.2008, č.k. 11Ro/44/2007-18 konanie v časti o zaplattenie sumy 70.000,- Sk zastavil. Po čiastočnom späťvzatí návrhu ma Okresný súd výzvou zo dňa 16.06.2008, č.k. 11 Ro44/07-21 vyzval na zaplattenie súdneho poplatku vo výške 26.796,00 Sk. Nakoľko súdny poplatok v uloženej lehote zaplattený nebol, uznesením zo dňa 01.10.2008, č.k. 13C 99/2008-24 súd pre nezaplattenie súdneho poplatku zastavil. Voči tomuto uzneseniu som podal dňa 23.10.2008 odvolanie, na základe ktorého Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 10.11.2008 zrušil uznesenie o zastavení konania a v konaní ďalej pokračoval.“. Sťažovateľ tiež uviedol, že okresný súd dvakrát vykonal pojednávanie, a to 27. apríla 2009 a 18. júna 2009, a uznesením z 18. júna 2009 vyzval sťažovateľa na zaplattenie preddavku na trovy znaleckého dokazovania, keďže žalovaný v konaní popieral pravosť svojho podpisu na zmluve o pôžičke. Sťažovateľ v ďalšej časti svojej sťažnosti opisuje problémy, ktoré nastali v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním, keď okresný súd v predmetnej veci ustanovil celkom štyroch súdnych znalcov a k vypracovaniu znaleckého posudku došlo až po uplynutí viac ako 34 mesiacov. Znalecký posudok, ktorý bol pre rozhodnutie veci kľúčovým, bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 30. mája 2012.

Okresný súd, ako uvádza sám sťažovateľ, po doručení znaleckého posudku stranám v konaní spolu s výzvou na zaujatie stanoviska k znaleckému posudku určil termín pojednávania vo veci na 29. október 2012.

Sťažovateľ tiež uviedol, že podal 23. septembra 2011 predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, v ktorej namietal neprimeranú dĺžku konania. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi zo 6. októbra 2011 na sťažnosť sťažovateľa reagovala tak, že sťažnosť uznala za dôvodnú s tým, že zákonného sudcu vo veci upozornila na povinnosť konať vo veci plynulo.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že *napadnuté konanie okresného súdu nemožno považovať za právne zložité, a pretože „prvostupňový súd právoplatne nerozhodol moju vec ani po dobu takmer piatich rokov“, považuje napadnuté „konanie súdu za neúčinné a poznačené zbytočnými prietahmi“.*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Zvolen v konaní vedenom po č. k. 13C 99/2008 svojim konaním porušil Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

2. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Zvolen, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 4.000,- EUR, ktoré je Okresný súd Zvolen povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Zvolen je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 323,48 EUR na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie U. s.r.o., so sídlom Z.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 99/2008, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom.

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Pokiaľ ide o časť konania od podania návrhu do zrušenia uznesenia o zastavení konania z 10. novembra 2008, ústavný súd konštatuje, že sám sťažovateľ svojou nečinnosťou prispel k predĺženiu napadnutého konania v uvedenom období, pretože nezaplatil súdny poplatok, hoci bol splatný podaním návrhu. Z opísaného priebehu konania samotným sťažovateľom tiež vyplýva, že okresný súd vo svojom postupe v predmetnej veci nebol nečinný, v krátkom časovom odstupe následne nariadil a vykonal dve pojednávania, z ktorých vyplynula jednoznačná potreba vykonania znaleckého dokazovania, ktorá bola kľúčová pre rozhodnutie vo veci. Sám sťažovateľ uviedol, že okresný súd mal ťažkosti so zaobstaraním znaleckého posudku, čo vyplýva aj z toho, že pre účely jeho vypracovania musel ustanoviť celkom štyroch znalcov. Po vypracovaní znaleckého posudku bol tento doručovaný účastníkom (sťažovateľovmu právnomu zástupcovi bol doručený 30. mája 2012), ktorí mali možnosť sa k nemu vyjadriť. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd určil termín pojednávania vo veci na 29. október 2012. Podľa zistení ústavného súdu okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 29. októbra 2012 rozhodol rozsudkom v predmetnej veci, teda po približne troch týždňoch od doručenia sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a v nadväznosti na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa v okolnostiach posudzovanej veci z jeho pohľadu javí ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a úspešne ho

aj využil ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Účinnosť sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní dokazuje priebeh napadnutého konania v období nasledujúcom po odpovedi na sťažnosť sťažovateľa, keď okresný súd ustanovil v poradí štvrtého znalca, ktorý vypracoval a doručil znalecký posudok okresnému súdu v priebehu mája 2012, a tiež zistenie, že okresný súd vo veci rozhodol na najbližšom nariadenom pojednávaní.

Z uvedeného vyplýva, že stav namietaného konania v čase predbežného prerokovania sťažnosti umožňuje vysloviť názor, že podanie sťažnosti na prietahy v konaní prispelo k odstráneniu nežiaduceho stavu zapríčineného dovtedajším neefektívnym postupom okresného súdu, čo z pohľadu ústavného súdu znamená, že sťažnosť nie je z tohto dôvodu opodstatnená.

Ústavný súd v súlade s uvedenou judikatúrou uzatvára, že hoci doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní nebol celkom bez prietahov, ich intenzita však s prihliadnutím na ostatné okolnosti prerokúvanej veci nedosiahla úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04).

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k zbytočným prietahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2012